רבי אומר של ערבית משל שחרית · ל"ל דאיכא ביניהו ליטר שלא היו להם נסכים אלא לאחד מהן למאן דאמר דגמר של ערבית משל שחרית מ"ל שחרית עיקר ויקריבום שחרית ולמאן דאמר גמר שחרית מערבית יקריבום ערבית: **דבי** מילי באיסורא דאורייתא אבל הכא לירוף דרבנן · ה"ג רש"י ולא גרסי' אין שטות במקדש ומפרש כיון דאפי' לי' היה מתכוין ליכא איסורא דאורייתא כי לא מיכון לא גזרו ביה רבנן אפילו במדינה וקשה לר"י דא"כ משמע דבלירוף דרבנן לא אסר ר' יהודה ובפרק כירה (שבת דף מא:) משמע דאסר דקאמר אבי נופיה הסם המיתה שפיכה ממנו מיס לא יתן לתוכו מיס כל עיקר מפני שמגרף ור' יהודה היא דאמר דבר שאין מתכוין אסור מיהו הא לא קשיא דמלי לשטוי דלירוף עשייתו דווקא דרבנן שמנים לגלס ונומקין לעשות מהם כלים לבשנף ולירוף דהשמא לא חייבו לגמר מלאכתו אבל הוא גמר מלאכתו כלי ולירוף שלו הוא גמר מלאכתו הוי דאורייתא מיהו קשה דבסס"פ כירה (שם דף מו:) אמרי' כל היכא דכי קא מיכון ליכא איסורא דאורייתא כי לא מיכון גזר ר"ש וכל היכא דכי קא מיכון ליכא איסורא דאורייתא כי לא מיכון לא גזר פי' כגון גורר מעה וספסל וכסא דהויא מרגש כלאחר יד ת"ל ר' יהודה דפליג עליה אסר אפי' בכי הא גוונא דכי מיכון ליכא איסורא דאורייתא ועוד מאי פריך מבהרת דלא מצי למיפרך אלא מבריתא ומתילתא דאבי דאיתמר עלה ליפרך ממתני' דפ"ב דמסכת כילה (דף נ:) ר' יהודה אומר כל הכלים אין נערכין חוץ מן הענבה מפני שהיא טובשת אלמא דבר שאין מתכוין אסור כהי דמלי למימר דניחא ליה למיפרך דאבי דאבי אבי אבי א